

sikoen for omgåelse, vil det kunne være hensigtsmæssigt at fastsætte regler om, at visse dyr eller produkter af denne karakter anmeldes (og registreres) inden en vis frist, med den virkning at de i modsat fald uden videre anses for omfattet af de almindelige regler eller i hvert fald anses for omfattet af disse regler, hvis ejeren ikke kan godtgøre, at de er indført eller erhvervet, før disse regler trådte i kraft.

Regler om mærkning vil – foruden eventuelt i den ovennævnte forbindelse – kunne være nødvendige, når det drejer sig om f.eks. dyr opdrættet i fangenskab, for hvilke der, bl.a. indenfor rammerne af de nævnte regler om Washington-konventionen, i visse henseender gælder lempeligere regler. Det bemærkes herved, at EF-Kommissionen har fremlagt et udkast til en forordning om mærkning af visse grupper af dyr overfor den forvaltningskomité, der er nedsat i medfør af rådsforordningen, og at der ved den foreslåede bestemmelse tilvejebringes en hjemmel til at kunne fastsætte bestemmelser om straf for overtrædelse af reglerne i en sådan forordning.

I *stk. 2*, er der endelig indsat en ny hjemmel for miljøministeren til at bestemme, at den, som *erhvervs*mæssigt udnytter vilde dyre- og plantearter, skal have *autorisation* hertil. En sådan autorisationsordning vil i første omgang ifølge sagens natur alene kunne etableres med henblik på at opfylde lovens formål. Der er således ikke skabt adgang til eksempelvis at indføre en autorisationsordning for erhvervsfiskere o. lign.

I første omgang vil ordningen formentlig kun blive aktuel for de, som erhvervsmæssigt ind- og udfører vilde dyr, der er omfattet af reglerne om Washington-konventionen. En autorisationsordning vil kunne være et væsentligt redskab i bestræbelserne for at sikre reglerens overholdelse. En sådan ordning vil næppe blive relevant for andre end levende dyr og vil endvidere kunne indskrænkes til de arter eller grupper, hvor en sådan yderligere kontrolforanstaltning i særlig grad er indiceret. En autorisationsordning vil blive betinget af, at reglerne og de betingelser, der knyttes til de enkelte ind- og udførsler, f.eks. med henblik på at dyrene transporteres forsvarligt, til stadighed overholdes. Det vil i øvrigt blive tilstræbt, at en autorisationsordning ikke i sig selv bliver administrativt krævende. En eventuel ordning vil blive fastsat efter forhandling med Justitsministeriet under hensyn til de snævre forbindelser, der er mellem på den ene side ind- og udførsler af vilde dyr og på den anden side den handel med disse dyr, der er undergivet regler, der henhører under Justitsministeriets område. Der henvises herom til betænkning nr. 1154 af 19. november 1987 om dyreværn.

Bestemmelsen i *stk. 3* indebærer ikke realitetsændringer, idet det fremgår af bemærkningerne til naturfredningslovens § 59, jf. Folketingstidende 1983/84, Tillæg A sp. 1583, at der ved anvendelsen af de i § 59 hjemlede beføjelser – foruden etiske hensyn og varetagelse af en formuigtig anvendelse af de naturlige ressourcer – også kan tages hensyn til visse dyrs farlighed, således at der f.eks. kan gennemføres forbud mod indførsel af giftslanger til privat hold. Bestemmelsen i *stk. 3* skal ses i sammenhæng med bestemmelserne i § 10 i dyreværnsloven (nr. 386 af 6. juni 1991), hvorefter justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om forbud mod hold af dyr, der kan frembyde fare eller skabe frygt, eller som vanskeligt kan holdes i fangenskab på dyreværnsmæssig forsvarlig måde. Regler efter den foreslåede bestemmelse vil blive fastsat i samarbejde med Justitsministeriet.

Til § 31

Stk. 1, forbyder udsætning af artsfremmede dyr. I *stk. 2* er der hjemmel for miljøministeren til at regulere forholdet for planters vedkommende. Begge bestemmelserne skal i øvrigt ses på baggrund af bl.a. de meget strenge regler, der efter lov nr. 288 af 6. april 1986 (med senere ændring) om miljø og genteknologi gælder for udsætning af gensplejsede organismer i naturen.

Introduktion af ikke hjemmehørende planter og dyr i den danske natur (eller re-introduktion af arter, som engang har levet her) kan medføre uheldige økologiske konsekvenser, idet disse (nye) arter kan være så overlevelsedygtige og dominerende, at de kan true naturligt hjemmehørende arters eksistens. Som eksempel kan nævnes indførslen af den nordamerikanske tøffelsnegl til Europa. Arten har nu spredt sig langs den europæiske atlanterhavskyst, hvor den anretter stor skade på østers og andre muslinger som næringskonkurrent. Fra planternes verden kan nævnes eksemplet med den oprindeligt som prydblade indførte kæmpebjørneklo.

Danmark har gennem tiltrædelsen i 1982 af Den Europæiske Naturbeskyttelseskonvention forpligtet sig til at føre kontrol med indførelsen af ikke naturligt hjemmehørende arter m.m. jf. konventionens artikel II.2.b. Princippet herom gælder også ifølge rekommandationer og lignende fra bl.a. Europarådet, som Danmark har tiltrådt og findes også i art. 196 i FN's Havretskonvention. Den foreslåede ændring af loven skal derfor også ses som et led i opfyldelsen af disse internationale bestemmelser.

Det er hensigten at udarbejde en fortegnelse over